ANUL I. — No. 12. 20 BANI NUMĂRUL DUMINICĂ, 5 DECEMBRE 1904

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: Pe un an 10 lei, Șase luni 5 » Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ȚARANU

ANUNȚURILE SE PRIMESC DUPĂ INVOIALĂ
ADRESA: Revista „FURNICA“ București

Biblioteca Muzeului Țăranului Român

Desen de *N. Mantu*.

Mai puțin costă pe țară porumbul care se asvîrlă țăranilor, de cît traista cu grăunțe din care se îndoapă politicianismul !

www.dacoromanica.ro

GALERIA ŞI BENOARELE

Printr'un curios paradox arhitectonic, piramida socială e întoarsă cu baza'n sus în sălile de teatru. Uitaţi-vă la Teatrul Naţional: poporul e d'asupra la galerie, apoi vin lojile de rangul al treilea, aşa că burghezia îşi păstrează şi aicĭ situaţia de clasă mijlocie, şi în sfîrşit de desubt de tot staŭ benoarele elitei. Numaĭ la teatru oamenii din popor îşi pot permite luxul de a privi de sus feţele simandicoase ale celor carĭ aŭ cauciuc la trăsurĭ şi adesea şi la şira spinăreĭ, numaĭ la teatru stă cocoţată 'n vîrf calicimea care în viaţa de toate zilele este strivită de povara trîndăvieĭ şi luxuluĭ ce poartă în spinare.

O, galerie, dacă n'aĭ fi tu ce s'ar face arta şi literatura dramatică naţională? Tu daĭ reprezentaţiilor romîneştĭ contingentul cel maĭ numeros şi maĭ inimos de spectatorĭ, carĭ Dumnezeŭ ştie ce sacrificiĭ şi-aŭ impus spre a plăti suma fabuloasă de o băncuţă saŭ de un leŭ pentru un bilet de intrare. De-acolo de sus, de lîngă candelambru, de unde se împrăştie în sală lumina, porneşte de obiceiŭ şi căldura aplauzelor carĭ însufleţeşte pe artiştĭ şi consolează pe autorĭ de amărăciunea reţetelor pe carĭ le dă d. casier. De-acolo ţîşneşte ca un insvor curat şi impetuos entusiazmul pentru ce-i frumos şi romînesc, entusiazm care cutremură zidurile edificiuluĭ cînd Maestrul Costică Dumitrescu îĭ zice cu orhestra vr'o doină saŭ vr'o horă îndrăcită. De-acolo am auzit răsunînd odată cea maĭ spirituală critică dramatică, la representarea uneĭ melodrame anoste în nu ştiŭ cîte duzinĭ de acte şi tablourĭ. Tîrziŭ după miezul nopţeĭ, pe şcenă actoriĭ declamaŭ în silă, iar spectatoriĭ căscaŭ în staluri, cînd de odată un formidabil «cucurigu» se auzi la galerie. Toată lumea a isbucnit în hohote de rîs şi dîndu'şi seama că e ameninţată să vadă ivirea zorilor a început să plece acasă, osîndind ast-fel definitiv şi sumar o piesă proastă într'un chip cum n'ar fi putut-o face foiletoanele celor maĭ cu autoritate Sarseĭ.

Ce bine ar merge Teatrul Naţional dacă de sus şi pînă jos n'ar fi de cît locurĭ de galerie!

In tot cazul, pînă la realizarea uneĭ reforme aşa de radicale, una maĭ posibil de îndeplinit se impune imperios şi iminent: desfiinţarea benoarelor.

V'aţĭ dat de sigur seama ce efect lugubru produc, în sălile cele maĭ pline, lojile de rangul I vecinic goale şi în întuneric, carĭ staŭ în faţa şceneĭ ca niste gurĭ carĭ cască, niste gurĭ carĭ par'că vor să stingă cu suflarea lor de ghiaţă şi focul sacru al artiştilor şi scriitorilor noştri şi dragostea celor puţinĭ carĭ încurajează Teatrul Naţional.

Degetele de la ambele mîinĭ sunt suficiente pentru a înnumăra pe aceĭ inteligenţĭ şi bunĭ romînĭ din elită carĭ vin la teatru cînd se joacă'n romîneşte. Şi, zăŭ, se joacă uneorĭ destul de bine.

Benoarele nu sunt pline de cît la opera italiană, la trupe franţuzeştĭ; iar cînd spectacolele sunt şi decoltate, preţurile benoarelor se urcă exorbitant şi în raport invers cu valoarea literară şi morală a pieselor în carĭ actriţele se desbracă pentru a despuia publicul.

Benoarele boicotează sistematic teatrul romînesc. Eĭ bine, teatrul romînesc e în dreptul săŭ să'şĭ ia revanşa, suprimînd benoarele, cum a suprimat pălăriile damelor, gorgul degit care anunţa începutul reprezentaţieĭ şi piesele amiculuĭ meŭ Panait Macri.

Saŭ, dacă nu se desfiinţează benoarele, fac o propunere: să se instaleze în ele permanent niste manechinĭ de ceară orĭ caucic, ca să dea actorilor de pe şcenă iluzia că şi înalta societate se interesează de arta naţională, că şi benoarele sunt pline cînd se joacă romîneşte, ceea-ce le ar stimula simţitor verva, maĭ cu seamă dacă aceste păpuşĭ ar fi prevăzute cu un mecanism care să le permită să aplaude cînd d. Gusty 'regisorul ar apăsa pe un buton.

George Ranetti.

Furtul de la Cafeneaua Hugo

— A se citi alte amănunte în «fapte-diverse» ale ziarelor —

La Hugo la cafenea
Domnul Gheorghe Lefter sta.
D'altfel, cu amicĭ saŭ solo,
Stă şi zi şi noapte-acolo.
Insă nu ar fi frumos
Să credeţĭ că-ĭ viţios,
Că-ĭ vre unul din aceia
Care'şĭ lasă
Casă, masă,
Treburile şi femeia,
Stîlpĭ de cafenele, rable,
Care 'ntruna joacă table,
Saŭ fac doar chibiţărie.
Ar fi pură calomnie
Dacă l aţĭ considera
Capabil d'aşa ceva.
Domnul Lefter nu ar pune
Pe la Hugo'n vecĭ piciorul,
Dar — uitasem a vă spune —
Că e chiar antreprenorul.
Şi iată ce s'a 'ntîmplat,
Pe cînd domnul Lefter sta
La Hugo la cafenea:
Un palton i s'a furat!
O ast-fel de aventură
Eŭ saŭ tu d'am fi păţit,
Negreşit
Ne duceam şi făceam gură
Şi nu slăbeam pe patronul
Pînă nu plătea paltonul.
Dar cuĭ să reclame? Cuĭ,
Domnul Lefter, cînd stăpîn
Este însuşi dumnealuĭ?
«Lefter sunt, lefter rămîn!»
'Şi-a zis domnul Lefter, şi
Povestea s'ar isprăvi
Intr'un chip destul de trist
Dacă numitul patron,
Spre-a avea un alt palton,
S'ar face... fevruarist!..
Insă-ĭ maĭ bine să fie
Lefter dar cu lefterie!

Cyrano.

POLITICA PE STRADE

— *Interviewurĭ alandala* —

Dintre persoanele carĭ citesc regulat gazetele şi carĭ, din cînd în cînd, aŭ daraverĭ pe la ministerul de interne, eŭ eram singura «care nu văzuse pe d. ministru Lascăr». Grav, foarte grav, pentru unul ce se pretinde a-tot-ştiutor în politica ce susţine «echilibrul European»; prost, prost de tot, pentru un biet saltimbanc ce-şi agoniseşte traiul executînd «echilibre» pe mîinĭ saŭ pe picioare.

Iată că într'o zi, un desenator umoristic se prezintă la redacţie... dă peste mine singur. Eŭ aşteptam pe unul din directorĭ, ca să-mĭ plătească un articol ce aveam de gînd să scriŭ.

— D-le director, se adresează el mie (eŭ am luat cea maĭ frumoasă pozĭ plastică de aroganţă-protectoare)... voiţĭ să vă fac pe d. Lascăr?

— Care Lascăr?

— Ministrul de interne.

— Apoĭ, dacă e ministru, ce vreĭ să-l maĭ taci?... preşedinte de consiliŭ?

Caricaturistuluĭ i se sucește colţul buzelor într'o înjurătură năbuşită... Ia un aer cît maĭ surîzător:

— D-le director, ştiam că sunteţĭ om de spirit... enorm de spirit... dar: vă fac pe d. Lascăr?

— Cum nu! Fă-l.. şi fă-l bine... aşa cum e.

A plecat desenatorul; puţin în urmă, eŭ de asemenea. D niĭ directorĭ în ziua aceea nu primiaŭ audienţe... plătite de eĭ.

Nu ştiŭ ce s'o fi întîmplat între caricaturist şi proprietariĭ revisteĭ; dar cinci zile în urmă, pe prima pagină a *Furniceĭ*, între dungĭ roşiĭ, vopsite violent ca buzele artistelor de operă, am cunoscut şi eŭ pe d. Lascăr.

* * *

Suiam Bulevardul spre calea Victorieĭ, cu ochiĭ pironiţĭ pe picioarele uneĭ cocoane ce găsise de cuviinţă să-şi ridice fustele pînă sub genuchĭ — ca să-şi maĭ aerisească pulpele învelite în ciorapĭ negri, transparenţĭ. Nu vă puteţĭ închipui ce călduri produc ast-fel de vederĭ, maĭ ales iarna.

... Doamna s'a oprit; eŭ m'am înfiinţat la stînga eĭ — partea inimeĭ.

— Doamnă, îmĭ daţĭ voe...

— Nu vezĭ că nu ne lasă vardistul?

www.dacoromanica.ro

In adevăr... Un escadron de jandarmi călări. . un şir lung de cupeuri... şi iarăşi un escadron de jandarmi călări.

— Ce-o mai fi şi asta? mă adresez doamnei.

— Sunteţi provincial?... E «răspunsul la mesagiul Tronului».

— Uite şi Lascăr! exclamă un domn de alături, care de la început le zisese pe nume la toţi cei închişi ermetic în cutia lustruită a cupeurilor.

Am lăsat damă, am lăsat tot: cu paşi lungi, repezi, am întins'o spre Palat. Aveam să văd pe Lascăr! pe Lascăr în carne şi oase!... Apropos: dar ce-o fi gîndind doamna cu ciorapii transparenţi, ce ideie 'şi-o fi făcînd de provincialî?.. Eŭ sînt născut şi crescut în Bucureştî.

... Casc ochii printre zăbrelele de fier ornat cu florării aurite, nu-mi deslipesc privirea de la uşea cea mare, pe care aŭ să iasă «ei» — aducătorii «răspunsului la mesagiul Tronului». Şi mă plictisesc. Noroc că din cînd în cînd mai schimb o vorbă cu un vechiŭ prieten, venit înadins ca să vadă pe «ăla cu bastonul de tambur-major şi haina dungată în piezişul pieptului numaî cu pasmanterii de argint». — Ce vreî, monşer —se scuzează el—în oraşul în care sînt judecător nu se face vicleim.

... Ăla cu bastonul de tambur-major dă uşile de perete. O droae de figurî cu jobene în cap şi guler de blană la gît bufneşte pe peronul scărei.

— Uite Lascăr!

De unde sînt, zăresc bine un individ fin la trup, cu figura par'că cenuşie şi mişcările tăiate înainte de a se isprăvi.

— Săracu!... Păcat de el că să duce!

Mă întorc. Douî domnî privesc ca şi mine spre scara palatului, îşi schimbă impresiile fără ca să se mişte, fixşi ca două păpuşi automatic.

— Mă rog, întreb eŭ pe cel cu exclamaţia, ce are, de ce boală suferă?

— Ce să aibă?.. Oculta vrea să-l dea afară din minister!

— Taci! Aşa fără motiv?

— Cum fără motiv? Dacă nu-i lasă să se căpătuească pe bogdaproste — ăsta nu-i un motiv?

— Şi apoi, — intervine ăl-l'alt, — s'a apucat să'i pue la regulă; şi cînd îşi vîră în cap să facă ceva, să ştiî că nu umblă pe două cărări.

— Poate că unde nu bea!

— A-ha! am înţeles... d-l e de profesiune «spiritual»... Eî bine, am să'ţi povestesc una care o să te convingă că e mai bine să aî spirit în acţiune, de cît la întorsături de vorbă.

Cîte-şi treî, eŭ la mijloc, am pornit-o spre Teatrul Naţional.

— De cîte orî se numeşte un noŭ ministru, funcţionariî de sub ordinele luî nu cam se ţin de slujbă: «E noŭ şi nu cunoaşte administraţia. Destul o să ne frece cînd o învăţa-o» — sunt convinşi dumnealor. Aşa s'a întîmplat şi cu Lascăr. De astă-dată i-a tras însă el pe sfoară. S'a prefăcut că ascultă tot ce spun eî, că le dă dreptate: pe ascuns însă s'a interesat singur, la toţi le-a cunoscut activitatea. Iată că într'o zi convoacă pe toţi d-niî membriî aî corpuluî medical comunal, împreună cu directorul lor, plus vătaful cel mare: d-l director al serviciuluî sanitar. Vin cu toţiî în păr, la ora fixată, îşi freacă mîinile mulţumiţi, gîndindu-se la cine ştie ce decoraţii. Să te poftească un ministru acasă la el, asta nu-i dat orî-căruî muritor!

Se deschide o uşe, Lascăr intră:

«— Sunteţi toţi?

«— D-le ministru, deosebita cinste ce ne-aţi făcut...

«— Nu-i vorba de asta, le tae el scurt; v'am chemat...

«Şi la fie-care în parte, numindu'l:

«— V'am chemat ca să vă spun că nu vă faceţi datoria. Puteţi pleca.

«Aŭ plecat duşmaniî microbilor, împleticindu se de par'că ieşeaŭ de la un banchet dat de Societatea Cîrciumarilor. Uniî însă, dintre cei cu musca pe căciulă, voind să facă pe grozaviî, şi-aŭ trimes demisiile.

«Iarăşi convocare.

«— D-lor, le-a spus Lascăr, v'am chemat ca să vă luaţi demisiile înapoî. Şi dacă vă maî jucaţi «de-a demisia», să ştiţi că vă daŭ în judecată. Puteţi pleca.

«De asta vor să'l dea afară: Lascăr nu poate suferi pe cei carî îşi bat joc de slujba pentru care sunt plătiţi.

— Şi pe cine vor să pue în locul luî? întreb eŭ.

— Se aude că «Stoicescu».

D-l de al doilea, aşa, din chiar senin, începe să rîză prostește.

— Aŭ înemerit-o! De ce nu un coafor de pe calea Victorieî?

Şi iarăşi rîde... Cînd a isprăvit:

— D-ta cunoşti pe d-l Stoicescu?

— Din fotografiî, răspund eŭ.

— Sa'ţi spun eŭ cine-i... saŭ, maî bine, să'ţi povestesc ce idee aŭ de el chiar aî luî:

«Pe timpul unuî examen de drept ce se ţinea la Universitatea din Iaşi, un profesor întreabă pe un student:

«— Care sunt atribuţiunile ministruluî de agricultură, industrie, comerţ şi domeniî?

«Studentul stă de se gîndeşte.

«Un alt profesor din comisia examinatoare, unul cu barbă majestoasă, deputat guvernamental, fără să vrea reflectează tare:

«— Da.. agriculturei, industrieî, comerţuluî şi domeniilor... Un ministru cu un titlu aşa de lung şi cu o activitate atîta de scurtă!

«Două minute sala a vuit de aplauzele asistenţilor.

«Ăsta-i d. Stoicescu.

Ajunsesem în dreptul Poliţieî. Un automobil trece în goana mare, sperie calul înhămat la o căruţă de franzelar. Calul se ridică în două picioare, cade pe coaste. Căruţa îl imitează: o ploae de franzele şi pîini se varsă pe trotuar.

— Semn răŭ! bolboroseşte un comisar. Iar trecem în «opoziţie».

Prieteniî de ocazie s'aŭ pierdut în roata de curioşi strînşi împrejurul caluluî ce se sbate cu copitele în aer — ca şi guvernul!

Nae Saltimbancu.

LAWN - TENNYS

Sburdalnică şi sveltă *Miss*,
Azî singura ta pasiune
E cu Tonton să joci, se spune,
Un *lawn tennys*.

Cînd te zăresc la *lawn-tennys*,
O pisicuţă văd în tine
Jucînd c'un şoarece, şi 'mî vine
Să'ţî zic: pis... pis...

Ştiî: «iată inima'mî!» ţi-am zis,
«E-a ta, prin tine doar trăeşte,
«Drept minge ia-o, ş'o loveşte,
«La *lawn-tennys*»!

Nu's filfison de la Paris,
Nu's ca acea marionetă
Al căreî duh stă într'o rachetă
De *lawn-tennys*.

Dar, scumpa mea, îţi daŭ înscris
Că de-i ceri altă desfătare
Să'ţi dea, Tonton nu e în stare...
Doar *lawn-tennys*!

Kiriak Napadarjan

www.dacoromanica.ro

DIN CAUZA CRIZEĬ

Am primit următoarea scrisoare :

Domnule redactor, vă rog să publicaţĭ următoarele :

— Conaţule, vă rog azĭ să mîncaţĭ la birt, 'mi-a spus de dimineaţă bucătăreasa.

— Pentru ce ?

— Scu aţi-mă, eŭ nu pot să vă gătesc azĭ, pentru că e crizĭ ministerială.

— !?!

— Bărbatul meŭ e rîndaş la un domn deputat, şi i-a spus că de-o cădea guvernul nu-ĭ mai dă mîna să-l ţie că'şĭ vinde trăsura, şi d'aia eŭ trebue să mă duc azĭ să vedem ce mai e cu criza.

Furios, de oare-ce sunt de principiŭ ca mica mea gospodărie să stea mai presus de luptele politice şi stomacul meŭ să nu sufere din cauza fluctuaţiunilor ministeriale, m'am dus la biuroul de servitorĭ să caut altă bucătăreasă.

Localul acesteĭ administraţii era pustiŭ. Am întrebat pe un vecin unde e şeful, subşeful, copistul saŭ chiar odăiaşul.

— Se învîrtesc prin jurul luĭ Capşa, domnule, de vr'o săptămînă, ca să afle dacă mai rămîn ăştia d'acum la putere, orĭ vin ceilalţĭ şi-ĭ mătură şi pe dumnealor din slujbă.

Scandalizat, m'am repezit la ministerul de interne să mă plîng contra acestor funcţionarĭ carĭ şi-aŭ părăsit postul.

Cu un teanc de gazete lîngă el, portarul fuma o ţigare şi citea «Adevărul» I-am spus să mă introducă.

— Domnul ministru nu mai acordă audienţe de două săptămînĭ !

— Anunţă pe domnul secretar general !

— E la Cameră toată ziua de cînd cu criza.

— Spune atuncĭ domnuluĭ care-ĭ ţine locul că am s fac o plîngere.

— E la Senat.

— Dar nu-ĭ nimenea 'n minister, pentru Dumnezeŭ ?

— Ba mai sunt cîţ-va domnĭ copiştĭ, dar de lucrat acum nu mai lucreaza nimenĭ, pînă nu s'o isprăvi cu criza.

Şi fără a se mai uita la mine, Excelenţa Sa domnul uşier, îĭ zic astfel fiindcă el rămasese mai mare la minister, se adînci din noŭ în lectura ultimelor ştirĭ politice.

Mă duseiŭ la Capşa ca să iaŭ o ţuică şi să aflu şi eŭ în definitiv cînd se va termina criza asta, care sileşte pe bucătăreasa mea să mă lase nemîncat.

Innăuntru era o gălăgie infernală. Un adevărat balamuc din care nu putuĭ distinge decît nişte cuvinte despereohiate carĭ reveneaŭ mereŭ în gura fie-căruia : «Costinescu .. Oculta... tinerimea generoasă .. Stătescu... retragere... Lascăr... soluţie... de larăţie .. combinaţie. »

Cînd am bătut însă în masă şi-am strigat «o ţuică», o tăcere mormîtală s'a făcut deodată. Apoĭ auzĭ rîsete înfundate şi şoapte ca astea : «e de la Urziceni... ba de la Mizil.. e un frache sosit acum de la Braşov... ba trebuie să fie nebun...» N'am putut pricepe ce legătură poate fi între criza ministerială şi aceste şoapte, şi — de oare-ce nu mi se adusese ţuica — am bătut din noŭ în masă. După o aşteptare de cincĭ minute, un chelner bine-voi în sfîrşit să vie şi îmĭ comunică, cu o politeţe în care crezuĭ că desluşesc o vagă nuanţă de ironie, că pe timpul crizeĭ ministeriale orice consumaţie e suspendată la cafeneaua Capşa.

Cînd am eşit de la Capşa şi mă întorceam la domiciliŭ, văd flacărĭ isbucnind pe coşul uneĭ case, spre care un gardist privea foarte flegmatic.

— Nu vezĭ că arde casa, domnule ? strig eŭ indignat.

— Las'să arză.

— Du-te de anunţă pos'ul de pompierĭ !

— Ba să se ducă ăl pă care l'or pune'n locul meŭ, că eŭ pe ziua dă mîine poate să nu mai fiŭ în pîine !

...Sire, fă ceva şi rezolvă criza aia mai repede că ne fug bucătăresele, ne ard casele şi nu mai putem bea nicĭ măcar o ţuiculiţă la Capşa !

Orĭ, pînă s'o rezolvă, chiamă alt partid la putere — şi pace.

Primiţĭ, vă rog, domnule redactor, etc.

Un contribuabil

Pe această scrisoare, secretarul de redacţie al «Furniceĭ» pusese următoarea resoluţie : «nu se poate publica *din cauza crizeĭ ministeriale* la ordinea zileĭ, de oare-ce spaţiul ziaruluĭ trebuie reservat întreg acestuĭ eveniment politic de actualitate».

Noroc că am văzut eŭ scrisoarea şi, părîndu-mi-se interesantă, am smuls-o din ghiarele coşuluĭ redacţieĭ.

Jorj Delamidil

PENTRU CE NU M'AM ÎNSURAT...

Intr'o dimineaţă, cum stam pe marginea patuluĭ, o ideie curioasă mi se lăsă brumă peste creer.

Ca toţĭ, am ideile mele şi ideile aduse de alţiĭ. Ideile mele „sunt nişte idioţiĭ», gîndesc ceĭ carĭ mi-aduc ideile lor — «ideĭ excelent de admirabile» : iarăşi părerea lor. Fără îndoeală că lucrul se petrece la fel în toate ţările, indiferent de religie saŭ origină istorică.

Şi îmĭ vorbesc singur :

— Te-aĭ făcut cuminte ? — Da — Insoară-te.

— Numaĭ astfel poţĭ intra în „societate", adaugă Viaţa Socială.

— Viaţa Socială, o ştiţĭ cu toţiĭ, suntem „Noĭ". In «Noĭ» se îneacă tot ce scapă proaspăt de aniĭ copilărieĭ. Şi «Noĭ» ne bucurăm : căcĭ «Noĭ» e puterea supremă într'un stat constituţional. Autocraţia, maĭ calică, s'a mărginit la «Eŭ». «Noĭ» şi «Eŭ» sunt stăpîniĭ pămîntuluĭ, a decretat aşa poreclitul «rege al animalelor». — Ce rîzĭ, d-le ?...

S'a făcut obiceiŭ, ca în «societate» să nu poţĭ intra de cît douĭ şi de sex diferit. Nesupuşiĭ sunt lăsaţĭ în voia întîmplăreĭ. Intîmplarea, la noĭ, merge maĭ regulat de cît cel maĭ perfecţionat ceasornic. Un fel de «lotărie ungurească» : plăteştĭ, jocĭ... nimic maĭ mult. Cîştigul rămîne celor carĭ aŭ organizat-o : «Noĭ». Sunt uniĭ carĭ violează «societatea», intrînd ca al treilea într'o căsnicie de soţĭ cu caracter saŭ slăbiciuniĭ diferite. «Noĭ» se face mic, «Ele» iaŭ cîrma menajuluĭ ; «al treilea» trăeşte pe spinarea amîndoura, se îngraşe în marginile legeĭ. Cîte o-dată «al treilea» cade în cursă, înlocuind legal pe «Noĭ» şi păţind la fel de la un alt «al treilea». Dar foarte rar : «Cînd o corabie e aproape să se înece, întîĭ şoariciĭ fug».

Trăiască «Viaţa Socială»!

Şi am plecat ca să cer sfat la alţiĭ experimentaţĭ şi cu maĭ mulţĭ aniĭ de căsătorie.

Dintre prieteniĭ meĭ, unul singur e însurat : un avocat, care în loc s'alerge după clienţĭ, a alergat după zestre. Şi a înnimerit-o mult maĭ bine — în ce priveşte zestrea : căcĭ femeia amiculuĭ meŭ e o frumuseţe drăcească care place foarte mult şi altora... chiar cu consimţimîntul eĭ. Şi eŭ, mărturisesc sincer, cunosc d'aproape pe nevasta amiculuĭ meŭ.

Locueşte la etajul al doilea al uneĭ case marĭ, în care se închiriază treĭ «apartamente». Unul e ocupat de un d. maior de artilerie ; în celălalt şi-a risipit familia un inginer, care ţine minte de cînd «a comis neghiobia» — propria luĭ expresie — înumărînd aniĭ după copiiĭ pe carĭ cu multă bună-voinţă nevastă-sa le dă drumul în lume din 12 în 12 luni (scăzîndu-se cele 3 luni de vacanţă fizică).

Soţia avocatuluĭ e dusă prin Germania, călătoreşte singură, „ca să maĭ respire". Fireşte. La Bucureştĭ aerul s'a stricat grozav de cînd maiorul a fost trimis în misie la fabricile luĭ Krupp, ca să facă recepţia uneĭ nouĭ serĭĭ de tunurĭ «calibru mare şi tir repede».

Prietenul meŭ, rămas singur, e foarte mulţumit ; eŭ de asemenea : femeia prietenuluĭ meŭ începuse să mă plictisească... Ah ! pardooon !

Iată-mă sus, la el.

Toc ! toc ! toc !

www.dacoromanica.ro

D-l Popescu, rentier, s'a convins, în fine, că iarna a sosit.

— Cine-i ?

— Eŭ.

— Dar de vreme te-aĭ maĭ sculat !... Aşteaptă puţin.

Mă uit la ceas : un'spre-zece. De ce dracu prietenul meŭ o fi dormind...

Cheia se învîrteşte în broască .. Intru.

Cînd am intrat, pe o uşe laterală zăresc jumătatea din'apoĭ a unuĭ jupon de mătase roşie, ce se scutură ca o coadă de păun, fîşie, dispare lăsînd dîră de parfum.

— Ia loc... Viŭ numaĭ de cît.

Prietenul meŭ, îmbrăcat atît cît să fie cuviincios la el acasă, dispare şi el pe uşa care a înghiţit juponul.. Un hohot de rîs îĭ cîntă marşul de primire.. Şi linişte.

...Incep să casc... Mă întinz : cîte-va încheeturĭ ale scheletuluĭ pîrîe.. Aştept... Mă duc la geam, privesc în stradă. O domnişoară cu nasul obraznic s'a oprit pe trotuarul din faţă, cu botul în sus mă fixează ca pe un animal de menagerie... pare mirată că nu maĭ vede pe acelaşĭ domn, la aceeaşĭ fereastră. D-voastră, care aveţĭ spirit de observaţie, aţĭ băgat de seamă că întîlnind mereŭ aceeaşĭ fiinţă, în acelaşĭ loc şi la aceeaşĭ oră, ajungeţĭ ca să vă cunoaşteţĭ «din vedere» ? Lucru ce nu-ĭ permis orbilor.

De aceea, d-şoara cu nasul sumes, supărată...

Pfff... o uşe care se închide alăturĭ.. Clac ! uşa pe unde a dispărut juponul e trîntită cu putere – prietenul meŭ intră.

— Ce vînt ? mă întreabă el, frecîndu'şĭ mîinile mulţumit.

— Prietenie. Am venit să te iaŭ ca să mîncăm împreună.

Ne-am despărţit peste vr'o două ceasurĭ, fără ca să'ĭ fi pomenit o vorbă de scopul viziteĭ mele.

Prietenul meŭ era aşa de vesel de noaptea petrecută în ajun, că nu'ĭ aşĭ fi fost prieten dacă îĭ aşĭ fi stricat cheful, vorbindu'ĭ de însurătoare.

Cînd un individ simte saŭ crede că i s'a apropiat «sfîrşitul», trimete la medicĭĭ ceĭ maĭ renumiţĭ, nu scapă babă necercetată, din cele care vindecă orĭ ce bolborosind descîntece.

Am păţit-o la fel. N'a rămas unul, una .. prieten, prietenă saŭ cunoştinţă de un ceas, întîlniţĭ în tramvay, pe stradă, la cafenea, sindrofie saŭ biserică, să nu'ĭ întreb, să nu le întreb :

— Ce credeţĭ de însurătoare ?—Fac bine că mă însor ?

Şi fie-care : burlac, d-şoară bătrînă, tată de fete fără zestre, peţitorĭ, peţitorese, jucătoare de «lawn-tennis», dansatoare, Fasonelĭ, clienţĭ de cîrciumă, de penetenciare.. toţĭ, toate, după cum eraŭ saŭ nu însuraţĭ, îşĭ aŭ lăudat situaţia, marfa, traiul — aŭ strigat ca şarlataniĭ de prin bîlciurĭ :

— Poftiţĭ, d-lor ! Aci găsiţĭ tot ce doriţĭ... fericirea, d-lor ! Băgaţĭ bine de seamă, d lor.. nu intraţĭ la pungaşul d'alăturĭ !

Unul mi-a răspuns triumfător :

— Eŭ am luat-o fără zestre. Cu toate astea trăim admirabil : de treĭ orĭ pe săptămînă la teatru ; sindrofiĭ, plimbărĭ la şosea şi «soarele» acasă, cu jocurĭ de cărţĭ. Tot lume bună : nevastă mea are cunoştinţe foarte întinse. Şi să nu crezĭ că cîştig maĭ mult de 200 de leĭ pe lună... Atîta-ĭ leafa mea după buget.

— D-nul meŭ, «elixirul de viaţă»?... Să te însorĭ şi să aĭ norocul ca să'ţĭ moară nevasta după douĭ anĭ. N'aĭ ideie cum îţĭ prelungeştĭ viaţa.. Morĭ putred de bătrîneţe — numaĭ să nu te reînsorĭ. Atuncĭ...

Pe domn îl îneacă ceva în gît.

— Atuncĭ, continuă el, aibĭ grijea să'ţĭ facĭ testamentul chiar în noaptea nunţeĭ... dacă nu vreĭ să fiĭ îngropat cu dricul primărieĭ.

Un altul mi-a povestit sfîrşitul unuĭ prieten al săŭ, care s'a sinucis aruncîndu-se cu capul în jos de pe o fereastră de la al treilea etaj.

— Inchipueşte'ţĭ un înger de femeie.. o afurisită de soacră. Rea... prăpădul pămîntuluĭ ! Şi sgîrcită... sgîrcită... Din cauza eĭ s'a sinucis. Imaginează'ţĭ : şcenă de familie — interior. Soacra urlă că i-a nenorocit copila etc. etc. etc. Nevasta plînge pe înăbuşite. Luĭ i se aprinde creerul... nu maĭ vede nimic... bîldîbîc pe fereastră, în stradă. Soacra să ia după el... frîntă în două pe corlata ferestreĭ, îĭ sbiară : „Alexandre !.. Nu uita să'ţĭ sumeţĭ pantaloniĭ că'ĭ umpli de noroĭ“. Afară ploua !

— Şi d-ta trebuie să fiĭ smintit ! mi-a răspuns un domn serios, care se plimba prin curtea «Oficeruluĭ Stăreĭ Civile» (venise să'şĭ „înscrie divorţul“). Aducĭ pe dracu cu lăutarĭ în casă şi nu poţĭ să'l scoţĭ cu 20 de archiereĭ !.. Te văd om în toată firea !

Şi cîte n'am auzit. Ceea ce m'a făcut, părerile fiind prea împărţite, să maĭ mă duc odată la prietenul meŭ, avocatul.

Toc ! toc ! toc !

— Intră.

Prietenul meŭ, spilcuit ca un fasonel, în faţa uneĭ oglinzĭ cît peretele să căsneşte ca să'şĭ înoade cravata la gît.

— Tu !... Ce vînt ? mă întreabă el, sglobiŭ ca un şcolar în vacanţa mare.

Daŭ să'ĭ spun motivul...

Slujnica intră, ţinînd în mînă o telegramă.

Şi pe cînd o citeşte, eŭ îl privesc lung, caut să ghicesc de pe figură... care începe să se descompue ca a unuĭ individ mort de boală murdară.

A isprăvit de citit.

— Mariţo, să deschizĭ ferestrele la odaia coconiţeĭ şi să facĭ curăţenie.

Slujnica pleacă.

— Ce aĭ ? ce eştĭ aşa galben ?

— Monşer, sunt pierdut. Nevastă-mea îmĭ telegrafiază că soseşte diseară, cu trenul de 8 şi 10.

Am plecat imediat, îngrozit, l-am lăsat lungit pe canapea : aripile cravateĭ, tot desfăcută, îĭ atîrna în lungul pieptuluĭ ca frînghia tăeată a unuĭ nod de spînzurat.

La două zile a sosit şi maiorul.

Nae D. Ţăranu

DIN ALE ALTORA

D-na Babuşceanu, ajunsă în vîrsta cînd amorul e însăşĭ banĭĭ, de cît-va timp se ofileşte (sărmana !) după junele Bibănescu. Şi arde babuşca... aşa de mult a coprins-o focul sacru al iubireĭ pure... că nu trece zi fără să nu-ĭ trimeată un bileţeĭ albastru... de 100 leĭ. Bibănescu rezistă.. rezistă... Dar cînd a băgat de seamă că şandramaua e aproape să se consume, cedează... ambiĭ pleacă în «voyage de noce» la Iaşĭ.

— Acolo rar găseştĭ romînĭ şi n'are cine să ne cunoască, a pretextat ea.

Ajunşĭ în capitala Moldoveĭ, soţiĭ Bibănescu scoboară la cel d'intiĭ hotel. D-na Babuşceanu, pudică cum e, cere două camere : una numaĭ pentru ea singură ; cealaltă pentru amîndouĭ.

A doua zi, Bibănescu se scoboară din vreme în «salon» ca s'aştepte consoarta. Plictisit că nu maĭ vine, trimete pe chelneriţă să anunţe doamna.

Chelnăriţa ciocăne în uşe.

— Cine-ĭ, întreabă d-na Babuşceanu.

— Doamnă, coconaşul, băeatul d-voastră, m'a trimis să vă spuĭ că v'aşteaptă jos şi că să veniţĭ maĭ repede.

Chelneriţa auzind un ţipăt, a luat-o la fugă pe scărĭ...

Peste cincĭ minute s'a întors cu stăpînul hoteluluĭ, deschid uşa cu forţa : pe covorul din mijloc bătrîna zăcea leşinată.

De a doua zi aŭ plecat în străinătate.

— Uf ! maĭ respir ! a exclamat d-na Babuşceanu, cînd trenul a trecut de la Predeal în sus. Obraznicĭ ca la Iaşĭ numaĭ în Romînia găseştĭ !

Nicu Trapez.

www.dacoromanica.ro

LA HOTEL

— (Deşteptat de un «reveil matin»). Şapte ceasuri... şi imbecilul de chelner tot n'a venit să mă scoale. Mă prind, că iar o să mă facă să pierd trenul.

Romeo & Julieta 'n Tîrchileşti

S'aŭ întîlnit la un complect
Şi s'aŭ iubit la nebunie :
El «maşinist de pitograf»
Ea 'n slujbă la legătorie.

Miorlîŭ, Minică a privit-o
Şi i-a făcut un semn cu cotu ;
S'a fandosit atunci Mândica
Şi-şi zise 'n gînd : «Poftim, netotu !»

Dar a 'njurat-o el, Minică,
De Paşti mă-si ş'a lu tat-su.
De frică, dulcea Julietă
N'a zis nici pis şi-i dete valsu.

—«*Gineşte-i**) !—*Zexi***)—*La boton !*
—«Atinge-o ! — Ce mai *nasulie !...*»
Strigaŭ *creţeştii* pe de lături,
Căci nu ştiaŭ «c'o să devie».

Şi-a devenit. El 'i-a trimis
A doua zi o scrisorică :
«Te voiŭ Iubi cear Pânŭ La Moarte
Pă Cum să Ştiĭ a mea mândică»

I-a cumpărat mai tîrzior
Un pieptene şi-o bluză verde ;
Ea înota în fericire
Şi el părea din ochi c'o perde.

. . . . . .

La [illegible] lună, domnu Romeo
Făcea «vedere» cu-altă fată ;
Iar Julieta era mamă
Şi — ceĭ mai grav ! — denaturată.

C. Cosco.

*) Iată-i ! **) Tăceţi !

UN DANTIST AMERICAN

(Acţiunea se petrece în apartamentele d-luĭ Maurice Petreano (Moriţ Stain), dantist american din strada Eneĭ. In camera de aşteptare a clienţilor : o canapea, cîte-va fotoliĭ, o masă încărcată cu reviste ilustrate, intr'un colţ o măsuţă pe care este aşezată o muzică automată, în perete un telefon. Iţic, fost ţal la Alcazar, actualmente «secretar» — cum îĭ place să se numească — al dantistuluĭ, moţăe pe un fotoliŭ, fredonînd).

Iţic.

Cine bati noapte
La fereastr'al meŭ,
Iu sunt dragă Marioară
Puntru ce te sperii } bis

(oftînd) Ah, aşa avea o voce jantilă Madmazel Bertha cînd îl cînta la Alcazar ! Ce ghinion, că nu mai sînt deja ţal la şantan !

(Din cabinetul de alături se aude vocea luĭ Petreano : — *Iţic ! Iţic !*»).

Iţic (tresărind somnoros) Ţaaal !... Pardon... viŭ numai decît domnu doctăr (Intră în cabinet).

Petreano. Ascultă, Iţic, ştiĭ că azĭ avem musafirĭ la masă.

Iţic. Mare nunurocire, domnu doctăr !

Petreano. De ce ?

Iţic. Puntru n'avem mîncare să le dăm !

Petr. Lasă că aranjez eŭ. O să ne serveştĭ de la birt de la Enache, dar bine înţeles să nu-ţĭ daĭ în petic, să-ĭ facem să creadă că bucatele sunt gătite în casa mea şi că vinul e din pivniţele mele.

Iţic. Dar dacă Enache nu maĭ vreĭ să daĭ pe daturie ? Ala e un mare talharoiŭ !

Petr. Ça c'est mon affaire.

Iţic. Puftim.

Petr. Las' că mă ocup eŭ d'asta.

Iţic. Aprupò domnu doctăr, actor acela fără mustăţi e puftit şi dumnealuĭ ?

Petr. Probabil o să vie şi el.

Iţic. Aşa un om falş e băiatu ala ! Işi bate joc mereŭ de mine şi critică pe domnu doctăr. Dar lasă că am să mă răzbun eŭ !

Petr. Ce vreĭ să facĭ ?

Iţic. (sinistru) Ci să faac ? Am să puiŭ un musche în pahar cu vin de la dumnealuĭ !

Petr. (rîzînd) Nu te ştieam aşa vindicativ, Iţic !

Iţic. Iu vindicativ ? Din contră, iu nu vroĭ să'l vindicĭ pe dumnealuĭ, ci să-l bulnăvesc !

Petr. Bine, treaba ta, numaĭ să nu facĭ iar vr'o prostie să'mĭ compromiţĭ mie afacerea.

Iţic. (cu admiraţie) Ci afacere ! Ci gheşeft, domnu doctăr ! Dacă deviĭ dumneata bărbat de la domnişoara care aĭ puftit azĭ pe tatăl dînseĭ la masă, ne facem buncherĭ în strada Smurdan şi'n loc să le scoatem măsele la clienţi, le scoatem dubînzĭ la dubînzĭ... Puntru că să vezĭ, domnu doctăr, iu n'am învăţat la Americă, ca dumneata. Dar iu am făcut practică la Alcazar. Să ştiĭ de la mine că omu care munncă parale i se strică dinţile maĭ răŭ ca muşterii de la dumneata, şi buncheru cînd le plumbueşte dantura, cu toată plumbuială, toţi rămîn tinichea !

Petr. (răsucindu-şi mustaţa îngîmfat.) Eĭ, ce zicĭ, am dat-o gata pe fetiţa-aia ?

Iţic. De, domnu doctăr, nu prea mi-a făcut impresia că vreaĭ să merjĭ la şambru separé !

Petr. (supărat) Ascultă, să nu te maĭ aud cu expresiĭ d'astea de caffé chantant ! Acum nu maĭ eştĭ ţal, eştĭ servitorul meŭ..

Iţic. Secretar, domnu doctăr...

Petr. (zîmbind) Secretar general dacă vreĭ, dar să fiĭ la locul tăŭ şi să nu mă facĭ de rîs... Haide, du-te acu şi vezĭ poate vine vr'un client.

Iţic. Aşa un noroc să aibă duşmaniĭ meĭ cîţĭ clienţĭ vine la domnu doctăr...

Petr. Nu fiĭ obraznic .. Du-te şi dresează bine pe oameniĭ ăia pe cari i-am angajat pentru reclamă.

Iţic. Lasă că-mĭ cunosc iu sirviciul ; îĭ învăţ iu cum să zică dacă o veni clienţĭ... Dar... domnu doctăr... aĭ la dumneata cîţi-va gulugani mărunţel ?

Petr. (băgînd mîna'n buzunar şi dîndu-ĭ cîţi-va gologani) Na... dar pentru ce ?

Iţic. Puntru di ce ? Puntru ariston automobil.

Petr. (rîzînd) A, pentru aristonul automatic !

Iţic. (cu mîndrie) Asta iu am inventat domnu doctăr, puntru iu deşi n'am învăţat la Americă, dar am făcut practică la Alcazar. Ariston automobil... adică automatic... întîĭ distrează pe clienţi... al doilea cînd ţipă un muşturiŭ care le-aĭ scos dinte, ariston chintă puntru să n'audă clienţiĭ carĭ aşteaptă ; şi al treilea...

Petr. Al treilea ?

Iţic. (încurcat) Al treilea zicĭ ? (scărpinîndu-se în cap) Al treilea ?.. nimic ! (A parte) Al treilea, ariston automobil este un fel de puşchiliţă, cu care Iţic face o mică ichinimie !

Petr. Bine. Mă duc să-mĭ fac toaleta. Nu uita să îngrijeştĭ de tacîmurĭ de la Enache. (Ese).

Iţic. Foarte bine mă rog. (Reintră în anticameră, unde deja intraseră şi se aşezaseră pe scaune douĭ oameni-reclamă, carĭ la intrarea luĭ Iţic, se scoală respectuoşĭ).

Oameniĭ-reclamă. — Bună dimineaţa, domnule Iţic !

Iţic. (trîntindu-se pe canapea cu dignitate). Domnule secretar...

Oameniĭ-reclamă. — Bună dimineaţa, domnule secretar.

Iţic. (cu ifos şi severitate). — Aţĭ întîrziat cu cinci minute, vă amendez cu cîte cincizecĭ de banĭ !

Oam.-recl. Dar, domnule Iţic, pînă acum n'avem nici o leafă !

Iţic. O să aveţi cînd oţĭ învăţa muştuşugu. Cum vreţĭ s'aveţi leafă dacă nu veniţĭ regulat la serviciŭ ? Haide, daţĭ amenda ? (Ceĭ douĭ oameni-reclamă se execută, oftînd).

I om-recl. Bine domnule Iţic, după ce ne-aĭ luat cîte-un pol garanţie, ne maĭ puĭ şi la amendă ?

Iţic. Tacĭ moĭ ! E'n interesu vostru dubitocule ! (S'aude un sgomot pe scară). Veniţĭ încoa să vă deghizez. (Pe unul îl leagă cu o basma pe sub barbă, celuĭlalt îĭ bagă un folmotoc de bumbac în falca dreaptă. Iĭ aşează pe amîndouĭ pe canapea. După o clipă, uitîndu-se la cel cu bumbacul). Dubitocule, n'o

www.dacoromanica.ro

NEDUMERIŢII

Bărbatul, *furios, ne mai ştiind ce să spue.*— ... Nu'mĭ intră în cap, nu pot pricepe ce plăcere simţi ca să mă înşeli cu alţii!

să mai scot om din tine! Puntru di ce ţii mînă la falcă?

II-lea om-recl (timid). Aşa m'aĭ învăţat dumneata, domnule Iţic.

Iţic. Bine măĭ mitucanule, dacă eştĭ umflat la falcă de la stîngă, cum ţiĭ mună la falcă de la dreaptă? (Omul îşĭ mută mîna în stînga. S'aud bătăĭ la uşă). Acum tăceţĭ, că vine un client!... Antré!

Un comis.-voiajor. Mă rog, domnul Maurice Petreano e aicĭ?

Iţic. Domnu doctăr nu e, dar sunt eŭ, secretar de la dumnealuĭ.

Comisul. Am o mică...

Iţic. Inflamaţie?

Comisul. Nu... o mică...

Iţic. Nevralgie?

Comisul. Nu... o mică tratā.

Iţic. Tratā? Ce boală e aia, mă rog?

Comisul. Sunt reprezentantul fabriceĭ Şnapţ & Comp. Domnul Maurice Petreano n'a plătit de cît o rată pentru automobilul d-sale cumpărat acum douĭ anĭ şi am primit ordin să-l urmăresc.

Iţic. Cum o să urmăreştĭ dumneata un automobil pe jos! Asta-ĭ cam greŭ deja! (aparte). Maĭ cu seamă puntru că domnu doctăr a vîndut automobil imediat ce l'aĭ cumpărat!

Comisul. Dar...

Iţic (cu emfasă). Du-te domnule la fabrică şi spune că noĭ plătim rata doua după ce ne'om însurà cu o fată bogată al căreĭ tată e puftit azĭ la masă la domnu doctăr.

Comisul. Dar...

Iţic. (împingîndu'l de spate spre uşă). Orăvoar domnule. (Arătînd spre ceĭ douĭ oameni-reclamă) Nu vezĭ dumneata că avem clienţĭ carĭ-aşteaptă? (Comisul ese).

I om-recl. Da de ce nu vrea să plece, domnule Iţic?

Iţic. (cu aplomb) Un pumanajiŭ, domnule, un pumunajiŭ! Domnu doctăr îĭ dă mereŭ purale, puntru că aşa e dumnealuĭ galanton, şi el tot vine. Ce pumanajiŭ păcătos!

II-a om-recl. Eĭ, săracu, dacă n'o fi avînd cu ce să trăiască...

Iţic. Şi dacă n'are cu ce să trăiască să ceară pumană? Haa? Omu cinstit dacă n'are purale, de cît să'ntindă mun'aşa (face gestul unuĭ cerşetor), maĭ bine 'ntinde mun'aşa (face gestul de şterpelire al unuĭ pungaş). Iacă iu domnule, Iţic Kinlenberg, deşi n'am învăţat la Americă, ca domnu doctăr, dar am făcut practică la Alcazar. Muncesc, domnule, cinstit ca să am ce munca.

Ariston automobil iu l'am inventat. Nu ştiţĭ ce-ĭ ariston automo... automatic; Staţĭ să vă spuĭ. (Le explică întocmaĭ cum i-a explicat şi dantistuluĭ.) Aveţĭ un gulugan murunţel de nichel, că numaĭ cu nichel cîntă?

I om.-recl. N'am, că'ţĭ dăduiŭ amenda adineaorĭ.

II om.-recl. Eŭ n'am de cît un gologan mare de aramă.

Iţic. Adu'l încoa.

II om.-recl. Păĭ ziceaĭ că nu cîntă de cît cu banĭ de nichel?

Iţic. Dubitoc ce eştĭ! Ia uită-te-nicĭ! (Arătîndu-ĭ gologanul, pe care i l'a luat din mînă). Ce zici-aicĭ? «*Nihil* sine Deo». Care va să zică nu-ĭ tot nichel, aşa un prost ce eştĭ? (Bagă gologanul de aramă 'n buzunar, scoate unul de nichel şi'l pune în cutiuţa muziceĭ care 'ncepe să cînte. In acest timp se aud din noŭ bătăĭ 'n uşă). Pssst! Vin deja nişte clienţĭ! Plînjeţĭ moĭ, cum v'am învăţat! Să nu uitaţĭ să lăudaţĭ pe domnu doctăr, ştiţĭ cum v'am zis,.. Antré!...

(Sfîrşitul în numărul viitor).

Tarascon

CITIŢI
URMAŞII ROMEI
NUVELE ŞI SCHIŢE de GEORGE CAIR
Un elegant volum de 304 paginĭ pe hârtie velină, ilustrat cu 56 de figurĭ în autotipie. Preţul unuĭ exemplar 3 leĭ.
Depozitul la librăria Alcalay, Bucureştĭ.

SCENE DUPĂ NATURĂ

DECLARAŢIA

Pantalonĭĭ «cafeole», jacheta «neagră», vesta «albă», cravata «ecosez», mânuşi «glase», pantofĭ de lac, pălărie «demijoben», o garoafă la butonieră, un bastonaş subţire între degete, — d. Lică Turtureanu nu s'a simţit nicĭ-odată maĭ de «gală». De alt-fel se şi impunea un asemenea lux. De două lunĭ de cînd merge 'n vizită la madam Georgescu, văduvă cu acareturĭ şi mamă a uneĭ domnişoare după care Turtureanu se topeşte văzînd cu ochiĭ, tînărul «ţiitor de registre» n'a fost în stare să aducă vorba, ca să-ĭ declare în sfîrşit d-reĭ Aurica patima care-l consumă. Azĭ însă s'a hotărît; combinase un plan pe care însuşi îl aprecia de genial, şi şi-l repetase în minte tot drumul.

Cum cotise însă pe strada Moşnegilor, şi zărise casa care 'l atrăgea ca un magnet, se simţi maĭ emoţionat ca tot-d'a-una, emoţie pe care o maĭ sporea şi privirile necuviincioase ale vecinilor de ambe-sexe, cari, sărbătoare fiind, eşiseră toţĭ cu scaunele la poartă.

Se silea să calce grav, apăsat şi ţanţoş, făcîndu-se că nu observă împrejurul-ĭ, pe cînd mahalagiiĭ, trecîndu-şi'l din ochĭ de la unĭĭ la alţiĭ, îşĭ făceaŭ inevitabilele reflecţiĭ şi comentariĭ:

— Se duce la c'oana Anica.

— Dec! se duce la fie-sa!

— Ci-că, soro, ar fi vrînd s'o ia.

— Crezĭ? Păĭ de ce s'o maĭ ia cumătră? Că doar n'a bătut el petrecu de pomană pînă acuma!

— Adică să fi...

— Ba bine că nu! «Madmuzela» nu ştiĭ cine 'mĭ-e? Par'că ăsta e ăl d'întîiŭ or ăl de pe urmă.

— Tacĭ, cumătră, că n'o fi aşa!..

— Dec! N'o să semene măsi? Ce naşte din pisică... Cine-a maĭ fost şi c'oana Anica!

— Şi maĭ vrea să-şĭ ţie «grantu» cu noĭ!

— Mare procopseală! Par'că dacă-ĭ vine în casă d'alde sgîrie-brînză se pune în rînd cu ciocoiĭ!

— Orĭ-cum, dacă se face nunta, are noroc fata! Tînăru ci-că-ĭ la minister. Şi, n'aĭ ce zice, să poartă galant la haine.

— Tiii! Cumătră, lasă că gem podurile d'ăştia...

Şi de şi Turtureanu nu se maĭ vede, comentariile continuă pe la porţĭ.

*

— Musiŭ Turtureanu?

— Chiar eŭ madam Georgescu. Sărut mîna. Sînteţĭ bine?

— Da, mersi. Poftiţĭ înăuntru, musiŭ.

— Mersi. Dar ce, plecaţĭ, orĭ acum aţĭ venit? Sînteţĭ cu pălăria 'n cap.

— Mă duc niţel în vecinĭ, la o vizită, dar nu vă deranjaţĭ.

— Pardon, poate eŭ vă deranjez...

— Ce se potriveşte! Aurica tot nu mergea; o să staţĭ de vorbă că mă'ntorc

www.dacoromanica.ro

PALATUL ATENEULUI

EXPOSITIA

KIMONOLOGHI

şi eŭ curînd... Ea tocmaĭ îşĭ face «dualeta». O să vie numaĭ decît...

— Am şi venit! esclamă cea de care era vorba, o brună vioae, între 22 şi 25 de anĭ, drăguţă, dar de acea frumuseţe comună care denotă rasa, — intrînd în «salon».

Turtureanu s'a roşit, a bo'borosit un «bonjur» şi un «mersi bine» la «ce maĭ faceţĭ» al d-reĭ Georgescu, apoĭ s'a aşezat iar pe scaun, fistîcit ca de obiceiŭ.

— Apoĭ eŭ mă duc, zise mama deschizînd uşa.

— Sărut mîna, madam, — şi Lică se ridică să se repeadă la mîna căreia 'ĭ făgăduise sărutarea.

— Lasă că ne maĭ vedem, musiŭ Turtureanu. Maĭ staţĭ pînă viŭ.

— Să nu zăboveştĭ, mamă, îĭ strigă d-ra Aurica cu un aer afectat de îngrijire.

— Păĭ nu spuseĭ... Sevastiţo, să îngrijeştĭ de dulceaţă şi cafea.

*

Sunt singurĭ de un sfert de ceas, — şi n'aŭ vorbit încă zece cuvinte.

Turtureanu îşĭ zice că ar fi fost o fericire să-şĭ fi putut lăsa acasă pi'cioarele pe care nu ştie cum să le maĭ ţie, orĭ cel puţin mîinile. Se şterge mereŭ de năduşeală, face apel la toată inteligenţa luĭ şi la toate romanele pe care le-a citit,— dar îĭ este imposibil să găsească un subiect de vorbă, să-ĭ vie în gînd cum să înceapă. In planul ce-şĭ făcuse, neglijase începutul. In cele din urmă face o sforţare:

— Ce vreme frumoasă azĭ!

— Da, în adevăr, foarte frumoasă, răspunse, înăbuşindu-şĭ un căscat, d-ra Aurica, ce-şĭ spunea în sine că în romanele ce citise «tetateturile» se petreceaŭ alt-fel.—Era chiar să eşim, adăogă după o pauză, dar avea mama să se ducă la vizita asta.

— Ce noroc am avut! azardă Lică cu vocea sugrumată.

— Hm! De ce? Poate în altă parte vă distraţĭ maĭ bine...

— Ah! domnişoară, de ce sînteţĭ atît de crudă. Distracţiile n'aŭ nicĭ un preţ pentru mine...

Şi bietul Lică se opri speriat de atîta curaj, simţind că e gata să se'ncurce.

Dar d-ra Aurica era în vervă:

— Aşĭ! nu văz eŭ că sînteţĭ trist, dus pe gînduriĭ!.. Sîntem prietenĭ, musiŭ Turtureanu?

— Mă maĭ întrebaţĭ? articulă Lică.

— Eĭ bine, dacă este aşa, spuneţi-mĭ la ce vă gîndiţĭ?.. Adică la cine?

Lică se fistîcise de tot. Conversaţia era tocmaĭ conformă cu faimosul plan! Iĭ fu ruşine însă să răspunză «La d-ta»; preferi să tacă şi să zîmbească.

— Nu răspundeţĭ? Va să zică am ghicit! Sînteţĭ amorezat, de sigur.

— Ah! d-ră Georgescu!..

— Nu maĭ tăgăduiţĭ. Se vede cît de colo!..

Işĭ apropie scaunul de al luĭ Turtureanu, pe care'l apucaseră fiorii. Apoĭ cu aerul maĭ prietenos:

— Aide, zăŭ, spune-mĭ, eştĭ amorezat? Şi de cine? Poate o cunosc şi eŭ?

— Lică îşĭ luă inima 'n dinţĭ.

— Îĭĭ.. Da... d-ră... mărturisesc...

Fata bătu din palme.

— Bravo! Vezĭ că am ghicit Spune-mĭ cine este!.. Te rog... ce prietenă!... Sînt curioasă.

Luĭ Turtureanu par'că'ĭ vîjîia capul şi limba-ĭ atîrna ocale. Iĭ era cald de par'că îl frigeaŭ hainele. Işĭ adună tot curajul. «Planul» era la un deget de realizare:

— Nu... nu pot să vă spun, dar... pot să v'o... arăt.

— Aşa? Şi maĭ frumos! Vr'o fotografie? Arată-mi-o, zăŭ! Aide...

Lică, pierit de tot, scoate din buzunarul vesteĭ, tremurîndu-ĭ mîna, un obiect rotund, de metal, cu aparenţa aurului.

D-ra Georgescu i l smulge din mînă.

— Un medalion! Ba un mărţişor! Staĭ... Ce scrie pe el... *O u vrez vo-us ve-rez cele*... A! e-n nemţeşte da?

— In franţuzeşte, îngînă timidul amorezat, în culmea emoţiuneĭ că a ajuns la momentul psihologic. Scrie «Desch de-l, veĭ vedea pe aceea pe care o iubesc».

Curioasa a şi deschis mărţişorul; apoĭ mirată:

— Păĭ nu e nimenĭ aicĭ?

Lică se îneacă, par'că are noduri în gît:

— Este o... oglindă... şi... dacă.. vă... vă uitaţĭ în ea... vedeţĭ... Al cuĭ e.. chipul...

Dar Aurica s'a făcut stăpînă şi cu ochiĭ în jos, încet:

— O! musiŭ Lică, se poate...

— Ah! d-ră Aurico, dacă aţĭ şti...

— Bine Sevastiţo, se poate să nu daĭ dulceaţa pînă acuma?

Şi c'oana Anica deschise uşa tocmaĭ pe cînd fetişcana din casă se pregătea să intre şi ea cu dulceaţa.

Moş Costache.

LA TRIBUNAL

— Acuzat, cum se face că dumneata, om care-aĭ primit o bună creştere, te-aĭ întovărăşit cu un individ aşa de ticălos pentru a comite un furt.

— Aveţĭ dreptate, domnule preşedinte, şi eŭ doream ca să am drept complice un om cinstit, dar mi-a fost cu neputinţă.

COLŢURI DIN VIEAŢĂ

„CONVENINŢE SOCIALE"

După un prînz foarte scurt, la care n'aŭ schimbat nicĭ un cuvînt, în cursul căruia domnul a spart un pahar, iar d-na a răsturnat o solniţă, ambiĭ aŭ trecut în salon pentru a'şĭ aştepta invitaţiĭ.

Domnul fumează răsturnat într'un fotoliŭ; doamna îşĭ aruncă ochiĭ pe o gazetă. Pendula bate orele 9.

Doamna (asvîrlind gazeta). Ar fi putut să vie pînă la ora asta.

Domnul (cu liniște). — Pînă să mănînce oameniĭ. Că doar n'o fi trăind toţĭ ca noĭ.

Doamna. (Arţăgoasă). — Pentru că nu toţĭ or fi ca d-ta!.... Asta nu va să zică însă că trebue să vie la zece la sindrofie. M'aĭ bine zi că sunt niște mitocanĭ, ca toate cunoştinţele d-tale.

Domnul. (Flegmatic). — Cari sunt şi ale d-tale.

Doamna. — Graţie cuĭ, dacă nu d-tale? Maĭ pus în relaţie cu toţĭ mahalagiiĭ.

Domnul. — Cari însă staŭ maĭ puţin la mahala de cît noĭ. Şi mi se pare că sunt toţĭ cu posiţiĭ sociale onorabile. Funcţionarĭ, avocaţĭ... Nu'ĭ fi vrînd să aibĭ miniștri şi diplomaţĭ?

Doamna. (Iritată). — Da! toţĭ imbeciliĭ carĭ nu ştiŭ să lege două vorbe. *(Cu ironie).* Funcţionarĭ, avocaţĭ, ca şi cum mi-ĭ spune cine ştie ce. Niște nulităţĭ! Ia-ĭ pe rînd pe fiecare. Domnu Popescu *(apasă asupra cuvintelor)* — auzĭ nume! — care pledează pe cincĭ leĭ şi face maĭ mult samsarlîc de cît avocatură. Trebue să aibă diploma de la Tîrgovişte! Şi cînd vezĭ şi pe nevastă-sa! O pretenţioasă ridiculă; o neruşinată care sfidează lumea cu un lux pe care nu îl face bou de barbatu-săŭ. Ioneştiĭ? Niște animale. El nu ştie să vorbească de cît despre hîrtiile de la biuroŭ,

www.dacoromanica.ro

iar nevastă-sa de ce găteşte zilnic, cum se vinde zarzavatul, or cum mănîncă orĭ rîde odrasla ĭ. *(O pausă pentru a răsufla).*

Dumitreştiĭ barem sunt fenomenalĭ: el moţăe ca un ramolit şi ea moare la cărţi. O vezĭ cum îĭ tremură mîinile pe cărţi şi cum îĭ sticlesc ochiĭ. Joacă baniĭ de coşniţă şi a doua zi mănîncă pîine cu brînză. Iată-ţĭ înaltele relaţiĭ cu care o să mă înebuneştĭ şi astă seară! C'est dégoutant!

Domnul. (Care în timpul acestĭ filipice a dat vizibile semne de impacienţă, foarte nervos). — Plesneştĭ de ciudă că n'am chemat şi pe iubita d-tale amică cu onorabilu-ĭ consorte, plus inseparabilul văr, cel maĭ greţos ofiţer din cîţĭ am cunoscut. Eĭ, iată, nu i-am chemat d-nă, căcĭ casa mea nu e local public! Cum îşĭ permit s'aducă cu dînşiĭ pe toţĭ cunoscuţiĭ orĭ pretinsele rude, ca la eĭ acasă? De unde ştiŭ că-mĭ convine mutra lor? Uite cine sunt mitocanĭ! *(După o pauză, aprinzind o nouă ţigară, pe cînd nevastă-sa îşĭ sfîşie dantela de la bluză, de necaz).* Ş'apoĭ vorbeşte o lume de dn-a Svînturescu. Este foarte cunoscută la Capşa, doamna. Cred că ar fi bine chiar să încetezi asemenea relaţiĭ care te dezonorează şi care mă pune pe mine în situaţiĭ dificile.

Doamna. (Isbucneşte furioasă).—Oh! asta e prea mult! Eştĭ un.... un... un nu găsesc cuvîntul *(Vorbele ies şuerînd din buze).* Eştĭ de un cinism revoltător. Unde Amalia a tratat cum se cuvenea avansurile d-tale, acuma o insulţĭ! *(Se plimbă ca o panteră enervată).* Prietena mea cea maĭ bună! Colegă de şcoală! Un giuvaer de femee şi de amică. Şi s'o trateză cu atîta nerușinare. *(Se opreşte în faţa lui).* Eĭ bine, află domnule, că am trimes adineaorĭ pe Anica să-ĭ cheme, contra voinţeĭ d-tale. Şi are să vie, auzĭ?

Domnul. (Revoltat). — Cum? Aĭ făcut asta? Eĭ lasă! Am să le fac o mojicie crasă, să-ĭ silesc să plece imediat. Lasă că te satur eŭ de pretenia lor. A! asta este afară din cale!

Doamna (Ameninţătoare). — Să pofteştĭ, — dacă vreĭ să mă duc să mă culc imediat ce vor sosi mahalagiiĭ d-tale!

Domnul. (Cu mojicie). — La urma urmelor mă plictiseştĭ! Ce sunt aerele astea? Par'că mi-aĭ fi de neam! Tat-tu a stat la tejghea în tinereţe, ştiĭ bine. Mi se pare că ar trebui să te simţĭ onorată că...

Doamna. In paroxismul furieĭ, maĭ mult fluerînd vorbele de cît pronunţîndu-le). — Las! Eştĭ un laş! Mă insulţĭ ca pe o slugă; îmĭ insulţĭ părinţiĭ ca şi cum m'ar fi dat fără nimic. A! Să mă simt onorată că am luat pe nepotul unuĭ geambaş de caĭ, pe un....

Domnul (repezindu-se amenințător).— Eleno! Tacĭ or.... *(reţinîndu-se)* nemernico!

Doamna (sfidătoare). — Ce! Crezĭ că mi-e frică? Iţĭ scot ochiĭ, vizitiule!

Sună soneria de la intrare. Un moment de reculegere. Doamna aruncă o ochire în oglindă apoĭ se duse să d schiză.
Sunt «Popeştĭ» şi «Ioneştĭ».

Doamna (sărutîndu-se cu cele două cucoane) Bonsoar chère! vino să te sărut, răutăcioaso.. Pentru ce aţĭ întîrziat aşa..... Ce bine îm pare că vă văz! Incepusem să mă îngrijesc că n'o să veniţĭ.. O! m'aş fi supărat foc... ...Frumos, madame Popescu!... Numaĭ poftiţĭ veniţĭ. Aşa vă iubiţĭ prieteniĭ? Mă rog, nicĭ o scuză... De geaba d-le Ionescu, sînteţĭ nişte ursuzĭ... Tocmaĭ mă plîngeam luĭ Ilie cînd sosirăţĭ. Bine, dragă, îĭ ziceam, veĭ fi supărat oameniĭ cu ceva de nu se maĭ văd... A! mofturĭ Numaĭ nouă ne este dor de dv..

Aŭ intrat cu toţiĭ în salon, unde sunt luaţĭ în primire de domnul, care simte că fără să vrea e maĭ puţin expansiv ca soţia sa cu «mahalagiiĭ». Soneria se aude din noŭ. Domnul se duce să deschiză.

Domnul. — A! Svînturescu!
Sărut mîna madame Svînturescu; ce maĭ faceţĭ?.. Uite şi d. locotenent! Bravo! Iată ce va să zică un om de lume. Nu'şĭ uită amiciĭ... Mă făceam foc dacă nu veneaĭ... Da... bine, mersi, este în salon cu prieteniĭ.

Dar bine de ce aşa de tîrziŭ?... Cînd mi-a spus Elena că n'a trimes să vă anunţe de cu ziua m'am supărat grozav. Cît paci să ne certăm! ce haz ar avea o sindrofie fără dv. şi d. locotenent?

... Nicĭ un compliment.. Spuĭ ce cred şi simt.. aşa sînt eŭ... Şi nicĭ măcar d-ta, c'oniţă, să nu te maĭ arăţĭ? Aşa-ţĭ iubeştĭ prietena?...

Debarasaţĭ de paltoane etc. nouiĭ sosiţĭ intră asemenea în salon. Doamna care a auzit conversaţia din antré par'că este maĭ puţin exuberantă de cît soţul săŭ. Se schimbă politeţele obligatoriĭ. Conversaţia e generală.

D-na Svînturescu (arătînd spre ofiţer). — Uite dragă cine ne-a întîrziat! A început la masă să ne facă o dizertaţie asupra plăcerilor celibatuluĭ. E revoltător!

Doamna (zîmbind graţios). — Cum se poate d-le Chiulopol să susţineţĭ o asemenea monstruozitate? Se poate ceva maĭ admirabil de cît vieaţa de familie.

Ofiţerul (galant). — D-nă, cînd viŭ la dv. am şi eŭ impresia că sînt greşit.

Doamna (cu satisfacţie, pe cînd celelalte doamne îşĭ muşcă buzele). — Pardon. Impresia trebuie să'ţĭ fie permanentă şi pretutindeniĭ. E aşa de bine să aĭ un menaj!.. *(Cu gingăşie).* Intreabă pe Ilie.

Domnul (cu cel maĭ dulce zîmbet). — Ingrato! Maĭ este oare nevoe să maĭ spuĭ?..

Să aranjează mesele de cărţĭ.

Graur

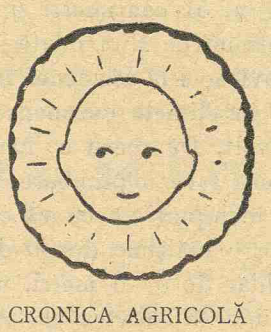

CRONICA AGRICOLĂ

Dovleacul, cultura şi întrebuinţarea sa

Puţinĭ copacĭ sunt aşa de folositorĭ ca dovleacul; deşi acesta este aşa de necunoscut în cît a ajuns banal, cred că nu fac răŭ să încep cu o asemenea declaraţie de principiĭ, căcĭ prima datorie a unuĭ autor e de a ridica în slava ceruluĭ subiectul ce tratează, orĭ cît ar fi în realitate de neînsemnat.

Cuvîntul dovleac se trage, — după etimologia cea maĭ acreditată care va figura şi în dicţionarul d-luĭ Filippide, editat de Academia Romînă, — din două cuvinte sanscrise *dhow leak*, care

www.dacoromanica.ro

însemnează bun lucru. Ştiŭ că s'a lansat şi o altă etimologie, după care cuvîntul *dovleac* ar fi originar din limba medo-persica şi ar fi compus din treĭ cuvinte: *dau vol hiac*, care însemnează *lucru nesărat*. Declar însă sus şi tare că etimologia aceasta este cu desăvîrşire greşită, şi că uumaĭ cea d'întîiŭ poate să fie admisă de oameniĭ serioşi şi cunoscători aĭ regulelor foneticeĭ, semascologieĭ şi altor ştiinţe oculte [1]), pe cînd cea l'altă nu se poate susţine de cît de descreeraţĭ, de ignoranţĭ, de zevzecĭ fără conştiinţă. Las însă de o parte această cestiune, pentru că nu vreaŭ să-mĭ scape vre un cuvînt cam violent într'o cestiune pur ştiinţifică.

Se ştie că dovleacul este un fruct mare, poate cel maĭ mare fruct din cîte cresc pe pomĭ. Dacă înălţimea arboreluĭ ar fi proporţională cu mărimea fructuluĭ, ar trebui să varieze între 121 m. 51 centimetri şi 349 m. şi 74 centimetri. Nicĭ odată însă nu ajunge dovleacul la asemenea înălţimĭ, cel puţin în climele europene, dar e înalt şi svelt. De aceea e foarte periculos de a face o plimbare pe sub dovleciĭ; închipuiţi-vă că vă cade în cap, de la o înălţime de 30 de metri saŭ fie chiar de 5—6 metri, un goşgogea fruct ca dovleacul. Ar cam turti dovleacul cel-l'alt al nenorocituluĭ care ar avea asemenea gusturĭ aproape *sinucigaşe*.

Din cauza aceasta, japonezii, cari sunt un popor foarte ingenios, aŭ găsit un mijloc de a creşte dovleciĭ pipernicitĭ, cari nu se ridică nicĭ la 20 de centimetri de-asupra pămîntuluĭ, şi aŭ ferit ast-fel omenirea de o mare pacoste. Aceasta nu e singura ispravă botanică a japonezilor, ci aŭ găsit şi mijlocul de a cultiva în ghiveciŭ chiar brazĭ şi stejarĭ pipernicitĭ, cari ajung la vîrsta de 50—60 de anĭ, fără să fie maĭ marĭ de 40 de centimetri.

Probabil că dovleciĭ ce se cultivă la noĭ în porumb sunt din rasa aceasta specială. Ceea ce confirmă părerea noastră e că am găsit în biblioteca publică a capitaleĭ Volhinieĭ un document vechiŭ, ros de viermĭ, în care un suedez, care a fost medicul călugăruluĭ Aulian care însoţea pe Spătarul Milescu, în calitate de interpret de limba latină, cînd acesta a fost trimes de Petru cel Mare ca ambasador la Impăratul Chineĭ [1]), scrie că l'a văzut pe acesta — pe Spătarul, nu pe Impăratul — ducînd în tava sa 3 dovleciĭ de varietatea minunată, încă inventată de îndrăciţiĭ aceia de japonezĭ.

Deşi e departe de a fi utilizat sub toate punctele de vedere aşa cum s'ar putea, dovleacul presintă o importanţă economică şi alimentară cu totul escepţională.

(Va urma). **Un savant celebru**

[1]) Nu ne place de loc obiceiul ce-l are colaboratorul nostru de a pune la începutul intrăreĭ în materie esplicatiunĭ, etimologiĭ şi alte comedĭi care ne impacientează. Noĭ îl sfătuim să puie pe viitor toate divagaţiunile acestea *la sfirşit* unde ar fi inofensive, căcĭ cum nu citeşte nimenĭ un articol de ale luĭ pînă la sfirşit, numaĭ corectorul le-ar citi, şi el n'are nicĭ un drept să se plîngă, maĭ întiiŭ pentru că corectoriĭ n'aŭ alt drept de cît să tacă din gură şi al doilea pentru că plătim o sumă fabuloasă corectoruluĭ nostru.

Nota redacţieĭ.

[1]) Multe năravurĭ rele aŭ savanţiĭ, dar să mă ierte colaboratorul nostru; el are în gradul superlativ defectul de a amesteca lucrurile. Ce rost avea omul ăsta să vorbească de Petru cel Mare, de Rusia, de stejarĭ, de Impăratul Chineĭ, de Volhinie, etc. etc., ca să combată şi el acolo ceva despre dovleac. Il avertisăm pentru ultima dată şi apoĭ îl destituim, căcĭ cu unul ca ăsta nu eştĭ sigur cînd începe cu călătoriile că va termina cu Port-Arthur!

Nota redacţieĭ.

CANCANUL INAINTEA JUSTIŢIEI

La tribunalul corecţional.

Preşedintele către inculpat, un individ nespălat şi posomorit:

— Cum şi pentru ce aĭ fost adus aicĭ?

— M'aŭ adus douĭ sergenţĭ, d le preşedinte.

— Poate pentru beţie?

— Da, d le preşedinte, eraŭ beţi amîndouĭ.

* * *

Avocatul Ics pledează. El bagă de seamă deodată că unul din magistraţi moţăe. Ics, tot atît de arţăgos pe cît e lipsit de elocvenţă, se întrerupe.

— Domnule preşedinte aştept ca d. judecător să-şĭ termine somnul pentru ca să îmĭ continuŭ pledoaria.

— Iar, preşedintele împăciuitor:

— Dar poate că el aşteaptă ca d tu să isprăveştĭ pledoaria ca să-şĭ isprăvească somnul.

* * *

— Acuzat, pentru ce aĭ dat brîncĭ nevesteĭ tale în heleşteŭ ca să se înnece?

— Domnule preşedinte, era bolnavă... şi doctorul i-a recomandat hidroterapia.

* * *

Se judecă procesul unuĭ pungaş de cea maĭ veritabilă speţă.

— Acuzat, maĭ aĭ ceva de spus în apărarea ta? întreabă preşedintele.

— Nimic, maĭ domnule. Bine v'a făcut Mărăcineanu! Dacă n'ar fi pe lume escroci ca mine şi ca altul, nu v'ar maĭ da Statul lefurĭ!

In mijlocul emoţieĭ pricinute de acest răspuns, avocatul spune viŭ mişcat:

— Onorată Curte, cer circumstanţe uşurătoare pentru clientul meŭ. Aţĭ văzut cîtă mîndrie, ce caracter! El nu a căutat ca alţĭ mizerabilĭ să linguşească justiţia ca să capete o îndulcire a soarteĭ sale!

Spicuitor.

Rugăm pe d-niĭ abonaţĭ să binevoiască a ne trimete costul abonamentuluĭ prin mandat poştal.

Adresa: Revista «Furnica» Bucureştĭ.

SPECTACOLE

Teatru Naţional. — Vineri 3 Decembrie se va representa marele balet *Coppelia*, cu d-ra Desirée Lobstein, de la Opera din Paris.

Palatul Ateneuluĭ. — Vineri 3 Decembrie, ora 8 jum. seara, conferinţa d luĭ *Léo Claretie*. Subiectul: «De Gribe à Hervieu».

Luni 6 Decembrie, concert instrumental dat de societatea filarmonică, de sub direcţia d-luĭ D. Dinicu, cu concursul bine-voitor al d-luĭ Carl Prill, violonist, profesor la conservatorul din Viena.

Vineri 17 Decembrie, orele 9 seara, al II-lea concert vocal dat de societatea *Carmen*, sub direcţiunea d-luĭ D. G. Kiriac, profesor la conservatorul din capitală.

Teatru Edison. — In fie-care seară representaţie de varietăţi *Iosa Rosetti*, dansatoare; *William's*, biciclist comic; *Joe de Diaz*, cîntăreaţă cosmopolită; Kake-Walke etc.

www.dacoromanica.ro

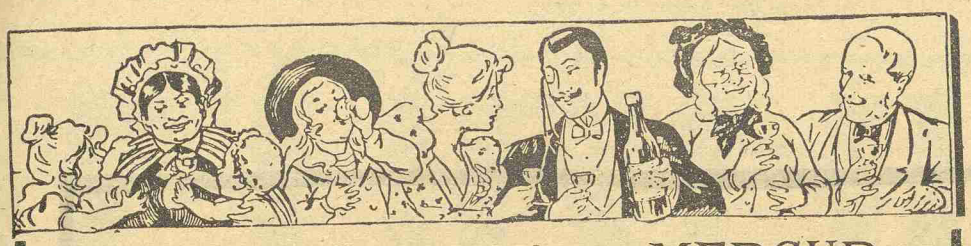

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Orĭ-ce bună gospodină se aprovisionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese şi Băuturĭ **„MERCUR“, din Calea Victorieĭ, No. 52.**

Eftin şi bun!

Comande se pot face şi prin . allô! allô! Telefon 1000 şi 1111.

COFETARIA „UNIREA“

BOMBONERIE
PATISERIE
FINĂ
Chocolaterie

TH. DIMITRESCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREŢURI MODERATE

DIFERITE LIQUEURURI
Vinurĭ streine şi indigene
CHAMPAGNE
diferite mărci

Primeşte comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncărĭ de calitate superioară, vinurĭ excelente, serviciŭ prompt şi elegant şi preţurĭ din cele maĭ moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienţĭ în timpul meseĭ.

LA RESTAURANTUL

NIŢA DUMITRESCU

Calea Griviţa, 133

Se mănîncă bine, eftin şi curat

9 LEI CARTELA

Biuroul Avocatilor Asociaţi

Dir. cţiunea d-lor avocaţĭ **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror şi judecător de tribunal şi **Mircea G. Petrescu**, fost judecător şi primar. La acest biuroŭ se plasează cu ipotecă **500.000 leĭ**, în total saŭ în parte.

Strada Armenească, 24

D-RUL MENDONIDE

S'A MUTAT

No. 43, Str. Scaune, No. 43

BUCUREŞTI

Dr. George D. Fischer

— OCULIST —

S'A MUTAT

Strada Doamneĭ No. 27

Consultaţiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Admirabile lucrărĭ Dinţi până la 10, cinci leĭ unul; ce trece peste 10, 4 leĭ unul. Dentura complectă 2.85 dintele. Scosul 2 leĭ. Plumbatul de la 4 leĭ în sus.

NICOLAE MARIESCU

DENTIST de la Facultatea din Paris

11 bis, STRADA REGALA 11 bis

NIŢA IONESCU

— CISMAR —

10 Calea Şerban-Vodă 10

Primeşte comande de orĭ-ce soiŭ de ghete şi pantofĭ, lucraţĭ elegant.

Preţurĭ convenabile. Viŭ la domiciliu, chemat printr'o carte poştală.

IMOBILUL „CONSTANTINOPOL“

BERARIE ŞI HOTEL

CALEA GRIVIŢEI, 183

Lipit de grădina Găreĭ de Nord

Trecînd sub o nouă administraţie s'a reorganisat

Berăria oferă şi *aperitive, cafele;* iar seara o muzică mulţumitoare.

Hotelul curat şi ieftin, cu intrare retrasă.

HOTEL ŢĂRANU

(fost «Hotel Griviţa»)

CALEA GRIVIŢA lîngă GARA DE NORD

Trecînd sub o nouă administraţie, face cunoscut că pune la dispoziţia clienţilor camere mobilate curat, cu preţul de la un leŭ în sus.

Boale interne şi sifilitice

(PEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)

SPECIALIST

Dr. Eracli Sterian

Vechiu intern şi medic al Eforiei Spitalelor Civile

Consultaţĭ pentru bărbaţi, femeĭ şi copiĭ de la 10—12 şi de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colţ Şerban-Vodă

Contra tusei, bronşitei, laringitei, cereţi:

PASTILE SENEGAL

CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii şi la depozitul general Drogueria Stoenescu, Strada Academiei.

„ROMANIA“

Societate Cooperativă de Manufactură, Confecţiunĭ, Mode, Mărunţişurĭ şi articole de Menagiŭ.

Bucureşti Bulevardul Carol 5

Vis-à-vis de Ministerul de Domeniĭ

Aduce la cunoştinţa onor. public că în urma moratoruluĭ acordat de onor. tribunal comercial Ilfov a dispus vînzarea tuturor mărfurilor de

Manufactură, pînzărie, stofe. lenaţiurĭ, postavurĭ, perdele, dantele, articole de galanterie, garniturĭ de rochiĭ, articole de mode, mătăsurĭ, confecţiunĭ de haine bărbăteştĭ

Cu preţurile costuluĭ fără cîştig

Rugăm deci onor. public să se grăbească a ne visita pentru a se convinge de bogatul asortiment şi de eftinătatea preţurilor.

Bucureşti.— Tipografia «SPERANŢA», Strada Eseĭ 4 (vis-à-vis de Baia Centrală)

www.dacoromanica.ro

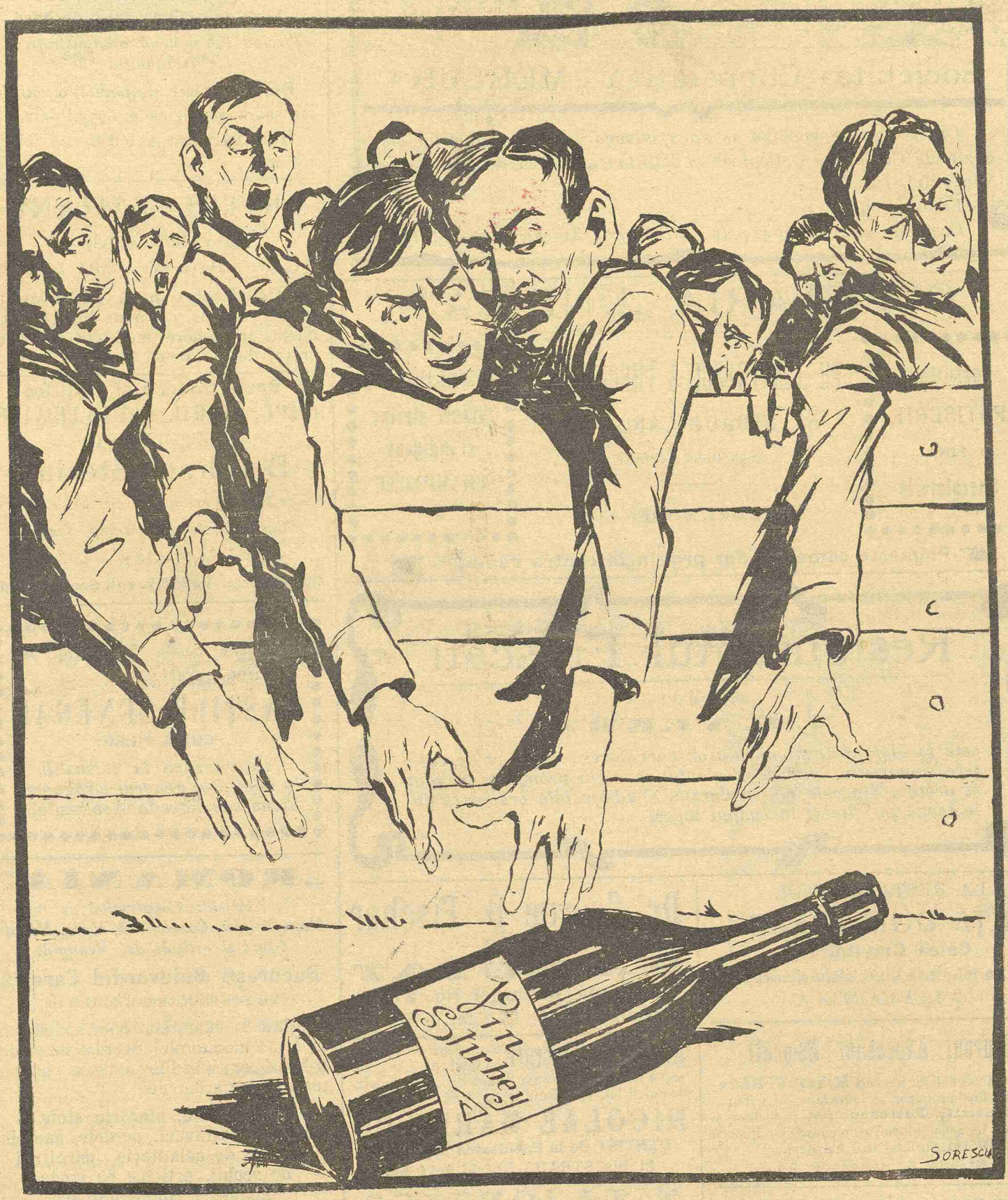

www.dacoromanica.ro